

det kan komme i Gang til Foraaret, vi har Ansøgningerne liggende, vi kan udmærket administrere, naar man blot hurtigt træffer sine Bestemmelser og Afgørelser — det er ikke til at komme udenom.

Der foreligger altsaa den Situation i Danmark, som blev skabt ved de nye Jordlove, at man Aar for Aar, Gang paa Gang kan sige paa en Prik, hvor i Danmark de Mænd bor, der har offentlige Myndigheders Erklæring for, at de er velregnede til at blive Jordbrugere, naar blot vi skaffer dem Plads. Derfor tror jeg ikke, man kommer udenom Spørgsmaalet, og jeg tror, at her er et af de største politiske Spørgsmaal foreløbig. Jeg tror, at vi her i Danmark er saa lykkelige, at hvis vi vil, kan vi fremme en Udvikling, der er til Gavn for alle og til Skade for ingen. Jeg tror, at vi baade hvad Jord og Penge og Menneskemateriale angaar, er bedre stillede end noget andet Land, og jeg er ganske overbevist om, at det er daarlig Politik, hvis man ikke gør sit bedste for at anvende disse Værdier paa den af mig anførte Maade. Jeg ser nu, at man begynder at lave Eksporthoreninger af unge Mennesker. Jeg synes, det er Synd, at vi ikke herhjemme i Danmark kan anvise Landbo- og dommen anden Udvej, end at de maa ty til de Foreninger, der kan anvise dem gode Emigrationsvilkaar, naar vi dog har saa rige Muligheder. Jeg er bange for, at det er de bedste, dem med den største Selvstændighedstrang, dem, der har de bedste Betingelser for at kunne blive en Vinding for vort Land, der vandrer ud, naar de ikke herhjemme kan komme til at udnytte de Jordværdier, der ligger og venter paa en Udvikling i den af mig anførte Retning. Der ligger her en stor Opgave og venter paa den nuværende Regering, eller hvilken anden Regering vi maatte faa. Begyndelsen blev gjort 4. Oktober 1919. Denne Begyndelse siges nu at være forfæjlet. Der er i Dag faldet en Landsretsdom, der underkender disse Loves Overensstemmelse med Grundloven. Og maaske bliver det saaledes, at naar de 3 saakaldte borgerlige Partier en Gang for en Gangs Skyld enedes om at vedtage en Lov mod Socialdemokratiet, underkendes denne ved Højesteret. Jeg haaber ikke, det vil ske, paa ingen Maade, men sker det, rejser sig hele det store politiske Spørgsmaal i Danmark. Hvis Lensbesidderne og de store Jorddrotter skal kunne sidde paa deres Privilegier og spærre al Udvikling i Danmark og drive Danmarks Ungdom ud af Landet eller

tvinge den ind til Byerne og derved øge den sociale Spænding, maa vi finde en Form, hvorunder vi kan skabe Plads for en sund social Udvikling. Jeg tror, at Formen maa findes paa en saadan Maade, at de Herrer Godsejere og Lensbesidderne faar at føle, at den Tid er forbi, da de ved nedarvede Privilegier og Forrettigheder kunde spærre Tusinder af danske Borgere ude fra det, der er til Gavn for Landet. Jeg er overbevist om, at dette Spørgsmaal nok skal blive løst paa en saadan Maade, at Lensbesidderne intet vinder ved at faa den Lov omstødt, som gav dem lempelige og taalelige Vilkaar at afvikle deres Forhold paa. Jeg er vis paa, at saa megen Skattemagt har vi i Danmark, og Ret til Ekspropriation har vi ogsaa, at vi, naar Almenvellet kræver en kraftig Udvikling paa dette Omraade, nok skal finde en Vej frem, naar blot den politiske Villie dertil er tilstrækkelig stærk. Jeg vil haabe, at den nuværende Landbrugsminister har Villien til at løfte sin Forgængers Arv. Der er paabegyndt en Lovgivning i Danmark, der er lagt en Linie, som ingen kan komme udenom. Hvor den højtærede Minister er i dette Spørgsmaal, venter jeg at høre. Jeg er ganske sikker paa, at vil han udenfor denne Linie til den ene eller anden Side, kører han i Grøften. Jeg haaber, han kører ad den Vej, der er paabegyndt, lige frem imod Maalet. Det er det største landpolitiske Spørgsmaal, der findes og har været oppe i dansk Lovgivning gennem Tiderne.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Lillelund har Ordet for en kort Bemærkning.

Lillelund: Det ærede Medlem, der nu gik ned fra Talerstolen, Hr. Niels Frederiksen, mente, det var en Misforstaaelse af mig, naar jeg kunde tænke mig, at Udstykningsforeningerne kunde arbejde billigere, end man fra Statens Side kunde. Det er ganske rigtigt, at man ogsaa efter den Lov, som er vedtaget, kan faa Adgang til at lægge eget Arbejde i, men det er ogsaa en Kendsgerning — det maa det ærede Medlem vide —, at Udstykningsforeningerne har vist, ikke i Teorien, men i Praksis — og det ikke mindst i Aalborg Amt, hvor jeg kender Forholdene ret nøje, og hvor en Række Brug er oprettet ved Udstykningsforeningernes Hjælp — at de kan arbejde billigt og ganske udmærket. Jeg